

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Memoriale Vitae Domini Et Salvatoris Nostri Iesv Christi

Alfonso <de Madrid>

Coloniae, 1608

Meditatio diei Iouis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48900](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48900)

Apostolum, & S. Bernardi eadem
verba declaratis expositionem, *vir-
tus in infirmitate*, id est, in debilitate
& humilitate quam quis in semeti-
pso agnoscit, perficitur.

MEDITATIO

diei Iouis.

I. **H**AC die Considerabis quo-
modo misericordissimus
Redemptor & liberator no-
ster, tempus aduenisse intelligens,
quo caliginosam mundi huius obscu-
ritatem illuminaret, quod sacro ore
suo docturus erat, primum in se per
exemplum demonstrare voluit. Nam
vti S. Lucas Euangelista ait. *cæpit IE-
SVS facere & docere.* Et quia humi-
litas est firmissimum fundamētum,
super quo virtutum & Evangelicæ
doctrinæ ædificium fundatum est, eā
in primis exemplo suo illustrādam
& muniendam suscepit. Id autem vt
perficeret, Baptismate à S. Ioanne
Baptista, qui longè ipso tum perso-
næ dignitate, tum officio erat in-
ferior,

ferior, ita vt etiam, eodem S. Ioanne Baptista testante, non fuerit dignus qui corrigiam calceamenti eius solueret, tingi voluit.

In hoc autem Baptismo DEVS Pater apertè diuinitatem & doctrinam Seruatoris nostri comprobauit, voce cœlitus delapsa contestans ipsum esse filium suum dilectum, atque hac ratione totius mundi Doctorem & magistrum illum constituit & confirmauit. Nam vtî Euangelica historia testatur, Christo baptizato & orante, admiranda vox è cœlis descendens audita est. *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacuit, ipsum audite.* Spiritus sanctus etiam non minus, clara de ipso tulit testimonium, descendit enim corporali sicut columba, in ipsum.

Docuit deinde pœnitentiam, dum statim post baptismum susceptum ad deserta loca se contulit, vbi quadraginta diebus continuis ieiunando, famem vtî sancti Doctores affirmant, maximâ sustinuit, carnemq;
suam

suam sanctissimam & innocentissimam, nulla unquam peccati labe contaminatam maceravit & affixit. Permisit ibidem à Sathana se tentari, ve nos instrueret, qua potissimum ratione diabolicæ tentationes sint superandæ.

II. Considerabis SS. Apostolorum vocationem, qui in Evangelij prædicatores, & nostræ salutis administratos electi fuere, admirandam, quæ illos imbuit doctrinam: singularem, quæ cum illis egit comitatem & affabilitatem; nam conuersatio illius eam suavis & gratiosa fuit, vt qui semel eam gustasset, quotiescunque illam sibi in memoriam redigeret, à lachrymis & suspirijs sibi temperare non valeret. Hinc de nonnullis ex collegio Apostolico viris, speciatim de S. Petro, Christi Vicario legimus, continuos lachrymarum riuos, ex oculis eius scaturire solitos fuisse, ita vt etiam propter nimiam lachrymarum ex oculis eius decurrentium vim, corpus ipsum exaresceret: Aiebat enim se nunquam dul-

cissi-

DIEI IOVIS. 41

ciffimæ conuerfationis Domini & Seruatoris nostri IESV Christi recordari poffe, quin ingentē lachrymarum, quæ non aliter ac naturales fontes ex oculis eius fcaturiebant, copiam profunderet. Publicani & peccatores hac admirabili comitate ac conuerfationis dulcedine alleciti, securè ad eum accedebant. Hæc Matthæum ad conuerfionem traxit: hæc Magdalenzæ animū expugnauit: hæc Zachæum publicanorum principem ad spem vnice excitauit: hæc Chananæam ad salutem filiz sperandam permouit: hæc Samaritanam instruxit: hæc mulierem adulteram, abfoluit & liberam abire permisit.

III. Expende tecum, quomodo Christus in sermonibus fuis ad populum, vitia femper reprehenderit, & virtutes laudauerit, & ad earum ftudium eos excitauerit: quamuis id cū maximo vitæ fuæ discrimine fecerit, ac denique pro eo etiam mortem oppetierit. Multos præterea paffus fuerit æmulos & perſecutores, quos inſigni cum charitate
ac pæ-

ac patientia toleravit. Contem-
beris adhuc excellentissima opera
miraculorum, eius quæ manifestè
declararunt ipsum esse verum DE-
VM. Nam cæcis visum, infirmis sa-
nitatem, mortuis vitam restituere,
aliaque similia quæ edidit opera pa-
trare, sine autoritate ac potentia
divina fieri non poterat. Declara-
vit etiam humanitatis suæ verita-
tem, manducando, bibendo, dor-
miendo, lassitudinem & alias mo-
lestias & necessitates quibus hu-
manum genus obnoxium est, susti-
nendo.

IV. Considerabis quomodo immi-
nente perpeffionis suæ tempore vt
clariorem nobis inæstimabilis erga
nos dilectionis suæ, notitiam relin-
queret, amoris familiarioris signa
nobis exhibuerit. Hunc namque in
finem sanctissimum Altaris sacra-
mentum instituit, largiens nobis
preciosissimum Corpus suum in ei-
bum, & sacratissimum Sanguinem
suum, in salutarem æternæ redem-
ptionis potum.

In admirabili hoc opere demonstravit infinitam potentiam suam, quæ ad cōversionem vnius substantiæ in aliam prorsus necessaria est. Profundissimam sapientiam suam, quæ talem methodum adinuenit, quo nos per continuam præsentiam suam consolaretur. Immensam denique charitatem & ineffabilem bonitatem, quia in nos tam eximia liberalitate & largitate uti voluit, ut non modò gratias suas sed etiam semetipsum nobis impertiretur.

V. Contemplaberis, quomodo sub Vesperam diei illius quo innocentissimus Agnus sine maculo pro peccatis nostris in altari Crucis sacrificandus erat, ut ijs quæ in lege præfigurata fuerant, finem imponeret, Agnum Paschalem cum discipulis suis manducauerit, vbi figuram simul cū figurato eis exhibuit, faciendo illos pretiosi corporis & sanguinis sui participes, ac similem eis potestatem atque authoritatem consecrandi, tribuendo. Quomodo de-

do deinde pedes Apostolorum per
humilitatem profundissimam laue-
rit, & sermonem nouissimum ad eos
omni melle suauiore, admiranda
cum dulcedine & charitate habue-
rit, in quo ad pacem & mutuam cha-
ritatem eos potissimum adhortatus
est. Quomodo expleto sermone, &
ritibus nouissimæ huius cœnæ con-
summatis, egressus fuerit cum illis
trans torrentem Cedron, iuxta con-
suetudinem suam, qua diem in po-
pulo sermonibus & exemplis insti-
tuendo, transigebat: noctem ex vrbe
in montes aggressus vt liberiùs ora-
re posset, in precibus ad Patrem pro
humani generis salute fundendis tra-
ducebat, vti ex sacri Euangelij de-
cursu liquidò patet.

VI. Considerabis magna cum ani-
mi commiseratione, quomodo in
oratione illius noctis, nobilissima
& delicatissima natura illius, mag-
nas & molestas angustias, & vti S.
Euangelium ait, agonias senserit: ita
vt etiam ex omnibus partibus cor-
poris eius, sudoré sanguine mixtum

vber-

vberrim exprefferint. Procedebant autem hæ angustia, (vti sancti Doctores affirmant) ex consideratione imminentis passionis, quæ se ipsi in potentia imaginatiua, tanquam in speculo representabat: in qua representatione, non solum oculis animæ illius totus crudelissimæ passionis cursus exhibebatur, sed etiam omnia tormenta & persecutiones, quibus non modò sanctum nomen eius sed etiam nominis huius cultores & professores infideles Tyranni vsque ad extremum iudicij diem erāt persecuturi.

7. Reuolues tecum quomodo per infidelem discipulum Iudam hostibus suis proditus & comprehensus, ab Apostolis fuga sibi cōsulentibus derelictus, ligatus, & tota illa nocte à truculentis Pharisæorum, scribarum, & Pontificum, ministris, & carnificibus immaniter tractatus & vexatus fuerit.

Hic ad instructionem nostram, inter varia quæ se offerunt, moraliter notare poterimus: Non esse mirandum

randum neque scandalum inde sumendum, quando aliquam imperfectionem siue offensam in homine vel hominibus sublimioris status aut dignitatis cernimus, nec propterea minori in existimatione apud nos esse debere talem statum siue dignitatem. Nam si rectè intueamur, nullus in mundo status est, aut vnquam à mundo condito fuit, in quo non fuerint homines imperfecti & vitiosi. Quod euidenter nobis patere potest, si vnumquemque statum in particulari consideremus; siue Patriarchas, siue Prophetas, siue Imperatores, siue Reges, siue Duces, siue Iudices, siue Ecclesiasticos, siue sæculares, siue Religiosos.

Qua de re non modo sacrae scripturae, sed etiam prophanarum & sæcularium historiarum libri referuntur. Neque modo id accidit post naturam humanam debilitatam, & infirmatam in viribus suis, in hoc exilio, vbi à patria nostra nempe à Paradiso voluptatis, in quo DEVS
in

in mundi exordio protoparentes
nostros collocavit extorres degi-
mus: sed etiam in ipso Paradiso vo-
luptatis reperta fuit malitia, dece-
ptio & peccatum: malitia in ser-
pente, deceptio in muliere, & in
Adamo peccatum inobedientiæ,
quod non fuit commissum ex frau-
de seu deceptione vti vult Apосто-
lus, sed ne vxorem cōtristaret, DEO
extitit inobediens, vti S. August. af-
firmat. Si hæc profundius adhuc ri-
mari volumus, erigamus oculos mē-
tis per considerationē, ad cæleste &
Imperiale Palatium sempiterni Re-
gis, gloriæ, ad curias, equitia, & sta-
bula magni & augusti illius domi-
cilij in quo ò infelicitatē nostram,
mansiones nostræ sunt maximè, de-
lectabiles ac prætiosæ; quia totus
hic mundus, quem modo inhabita-
mus, iam inde à mundi exordio solis
brutis animantibus attributus fuit,
vti ex sacris literis perspicuū fit non
hominibus, qui propter peccatum
è Paradiso exturbati, in eo exulare
coacti sunt.

Erigamus igitur oculos nostros, & videbimus quomodo in gloriosa hac habitatione, vbi non erant corporeæ voluptates, vbi habitatores ab omni corruptione & molestia corporis, quam caro secum adducit segregati, & ab omni appetitu sensuali exempti erant, nihilominus inuentum fuerit scandalum, error, & peccatum, non vnum sed plura neque vnus tantum sed plurimum. Plura fuisse peccata, Doctor subtilis & qui sententiam illius festantur, nihil omnino ambigunt: Plures corruisse, certa & indubitata est, Catholicorum Doctorum expositio in illud Apocalipsis 12. cap. *Draco trahebat cum cauda sua tertiam partem stellarum cæli, & misit eas in terram.* Super quibus verbis Doctores communiter asserunt, quod Lucifer tertiam partem Angelorum peruerterit, & ex consequenti eos ex summo cælorum habitaculo (in quo nobilissimè conditi fuerant) in abyssum infernalem, vbi modo degunt, secum traxerit.

Sed

Sed redeamus ad propositū: quando igitur in statu aliquo siue Ecclesiastico, siue Religioso, siue sæculari, aliquem vel aliquos non satis strictè secundum rectam regulam viuentes aut grauibus sceleribus implicatos, cernimus: propterea non debemus existimare totum illum statum malum & irreformatū esse. Nam sicut vna hirūdo, secundū Philosophum, nō facit ver, ita vnus hominis inordinatio & peruersitas, nō potest impedire bonū ordinē & perfectionem totius cōmunitatis in tali statu. Quod vt nobis apertius daretur intelligi, diuina prouidentia & sapiētia permisit, vt in perfectissimo statu, Apostolico videlicet, reperiretur scelerat⁹ & omni malitia inquinatus Iudas, cui⁹ improbitas & infidelitas, quāuis nō exigua fuerit, bonitati & excellētię status Apostolici nihil derogare ac detrahare potuit.

MEDITATIO

Diei Veneris.

I. **C**ONSIDERABIS attentissimè,

c. 3.

quo-